

СВИДЕТЕЛСТВОТО на ИТЪН

От Лари Хилър

По истинска история

„Чуйте, чуйте. Светият Дух ще шепне. Слушайте тихия и тънък глас“ (Children’s Songbook, № 106).

Итън седеше в урока и гледаше как най-добрият му приятел Сам даваше своето свидетелство. Приятелката му Сара чакаше своя ред. Сам говореше за службата, която беше извършил. Каза как има свидетелство за службата. Сара даде нейното свидетелство за семействата. Учителката на Итън също даде свидетелството си. Тя говори за храмовата работа. Всички те свидетелстваха, че Църквата е истинна. Изглеждаше, че само Итън нямаше свидетелство.

„А аз за какво имам свидетелство?“ – се чудеше Итън.

Той мислеше как той и неговите приятели бяха кръстени няколко години по-рано. Неговата учителка, сестра Калдър, изнесе реч за Светия Дух.

„Светият Дух може да ви даде едно горящо чувство в сърцето. Може да ви помогне да знаете истината – беше казала тя. – И така получавате свидетелство за това, в което вярвате“.

Итън се опитваше да върши правилното, за да може да почувства Светия Дух. Четеше Писанията и се

Изглеждаше, че само Итън нямаше свидетелство.

молеше. Но никога не беше чувствал това горене, за което говореха хората. Значеше ли това, че няма свидетелство?

Този въпрос не излезе от главата на Итън през целия следващ ден. Той все още мислеше за него, когато със Сам караха скейтборд след училище. Почуди се как може да попита Сам за това.

„Хей, Сам – попита Сам накрая – беше ли уплашен, когато си даде свидетелството вчера?“

Сам скочи от скейтборда и дойде в тревата. „Ами не – каза той, като седна. – Споделял съм свидетелството си на семейна вечер преди това“.

Итън дойде при него и сложи скейтборда на колената си. „Но как разбра, че имаш свидетелство?“

„Ами, молих се и се почувствах добре за това“.

Итън бавно кимна и завъртя едно от колелцата с ръка. И той искаше някак си да се чувства по този начин.

Вечерта, когато къщата стана тъмна и утихна, Итън коленичи до леглото си, за да се моли.

„Небесни Отче – каза той – моля Те да ми помогнеш да получа свидетелство. Помогни ми да знам, че Църквата е истинна. Че Джозеф Смит е пророк. Че Книгата на Мормон е истинна“.

По едно време Итън спря. Замисли се за минута. След това си зададе въпроса: „Добре, сега знам ли нещо?“

След това го обзе едно тихо и спокойно чувство. То не беше силно и горящо чувство. Но Итън знаеше, че *това* беше Светият Дух.

Итън си помисли следното: „Вече знам, че знам“. И докато мислеше за това, осъзна, че и преди това е изпитвал това спокойно чувство.

Когато четеше Книгата на Мормон, чувстваше, че е добра и правилна. Сега вече знаеше, че с това чувство Светият Дух му свидетелстваше. Когато ходеше на църква и чувстваше, че е добре и правилно да бъде там, това също беше Светият Дух. Той вече беше получавал свидетелство!

Не беше нужно да знае всичко веднага. Но знаеше, че Светият Дух е реален и може да му помогне да изгради свидетелство.

Итън отново започна да се моли. Но този път, за да благодари. ■

Авторът живее в щата Юта, САЩ

ИЛЮСТРАЦИЯ ОТ МЕЛИСА МЕНУИЛ